

get Ordet, dersom jeg ikke havde fundet mig foranlediget til at rette et enkelt, mere formelt Spørgsmaal til den ærede Finansminister, nemlig om det Forhold, hvori de enkelte Ministeriers Budgetter staae til Statsraadet, til Regjeringen i det Hele og navnlig til Finansministeren. Det forekommer mig nemlig aldeles klart, at det vel maa være de enkelte Ministerier, som udarbejde deres respective Budgetter; men det forekommer mig ikke mindre klart, at det, da Finansloven dog fremtræder som den vigtigste Lov, og som et samlet Hele fra det hele Ministerium, vil være aldeles nødvendigt, at de enkelte Ministeriers Budgetter undergaae en Forhandling i det samlede Ministerium, og at navnlig Finansministeren, der jo ikke uden videre kan antage de endelige Resultater, hvortil de enkelte Ministerier komme, som givne Størelser, maa have et meget vigtigt Ord med Hensyn til alle de enkelte Udgiftspositioner, idet han dog paa ingen Maade kan ansees pligtig til at paavise Resourcer, der kunne svare til saadanne Udgifter, som han ikke selv anseer for nødvendige og ondfelige. Det har nemlig været mig meget paafaldende, i de Anmærkninger, der ledsage Finansforslaget, at see, at Krigsministeriets Budget først er modtaget den 3die October, medens Rigsdagen sammenkaldtes til den 4de October, og det samlede Budget skulde forelægges strax ved dens Sammentræden. Det bliver altsaa meget vanskeligt at forstaae, hvorledes Krigsministeriets Budget i Statsraadet, og navnlig fra Finansministerens Side, kan være undergaaet en saadan Bearbejdelse, som vil være nødvendig, naar det ikke skal være Krigsministeren alene, men hele Ministeriet, og navnlig Finansministeren, som har en dyb Overbevisning om de fordrede Summers Nødvendighed, og altsaa trøster sig til for Folkethinget at forsvare samme. Sagen har nu faaet en practisk Betydning — og det er ene det, der har bevæget mig til at tage Ordet —, nemlig derved, at vi under Forhandlingerne have erfaret, at dette Budget egentlig ikke er at betragte som forelagt, men at der er et nyt Budget under Udarbejdelse, som altsaa senere vil komme til os — og det er da i denne Henseende, at jeg udtaler det

bestemte Ønske, at samme maatte undergaae en alvorlig Prøvelse i selve Regjeringens Skjød, da jeg overmaade vel kan indsee, at det kan være et meget beqvemt Middel til at erhverve sig en høj Grad af Popularitet i Armeen, at gjøre Fordringer, som ere meget større, end at de kunne antages endelig at ville blive bevilgede (hør!), og fordi jeg anseer det for meget muligt, at det kunde kaste et stort Odium paa Rigsdagen, om den saae sig i den Nødvendighed at maatte gjøre meget betydelige Afskøninger i Summer, der af en stor Deel af vore Medborgere ville blive betragtede som tiltænkte dem, der altsaa ville føle sig skuffede i deres Haab ved Afskøpning i disse Summer. Nu er jeg personlig aldeles overbevist om — og jeg er mig bevidst aldrig nogenstunde at have smigret Nogen, og haaber altsaa, at man vil tage mine Ord for ramme Alvor —, at den høitærede Finansminister har saa stor Kjærlighed til Rigsdagen, at han vil, den i Folkets Dine skal staae som dets Nationalitets, dets Selvstændigheds, dets Friheds høit ærede Vogter, og at han ikke vil, den skal komme i noget Tilfælde, hvor i Opinionen Regjeringen vil blive stillet i en fordeelagtigere Stilling end Rigsdagen. Det er derfor mit indstændige Ønske, efterat vi have faaet at vide, at dette Budget er at betragte som ikke forelagt, og efterat vi have hørt, at et nyt Budget er ivente, at dette nye Budget maa komme til os i en saadan Tilstand, at der er rimelig Grund til, at Folkerepresentationen i alt Væsentligt kan bevilge de Summer, der maatte blive fordrede; thi det er sandelig overmaade let at skrive et større Ghiffer istedetfor et mindre, men det vilde i mangfoldige Tilfælde være samvittighedsløst, om Folkerepresentationen bevilgede større Summer end saadanne, om hvis Nødvendighed den er fuldkommen overthydet (hør!). Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den høitærede Finansminister, om her foreligger noget specielt Budget, der ikke allerede er blevet drøftet i Statsraadet, og til hvilket han ikke i alle væsentlige Puncter har givet sit Minde.

Finansministeren: Den Fremgangsmaade, som den sidste ærede Taler forudsatte maatte følges med Hensyn til Finansloven, er ligefrem grundet i Grundlovens Ord, som